

ערש המיתה

ערב חבוש-ערפל פסע ברד במורדן של גבעות המערב, ודומיה שלונה על העמק; ציפורי היום קראו מקיניהן ורחשו במעבה עלווה וסבך, ינשוף ועטלף חגו סביב עצים מאפילים: הכל דומם עם פרוש הטבע למנוחה. בימים עברו, בערב שכזה, בעת שהחמר הקר פָּעם ואבות-אבותינו הנמים כעת בקברותיהם התהלכו על ארץ נאמנה, נתקבצו שרידיה של משפחה משבטי האדמה, אם ואחות, אל מיטת חוליו של נער. הצער פָּרַכַן יחדיו; כחבצלות נשענו האחת על צוואר האחרת, ואת דמעותיהן השירו זו בחיקה של זו והן נסמכות אל המיטה כקנים השחים על פני האגם בנטוף טללי הערב. בשפל-קול דיבר הנער, כלחש יערות בשעה שהרוח ישנה ומחזות שמים נגולים. "הפרידה קשה, והמוות איום; אני מהלך בתחתיות עמק, הרחק מאור היום, יתום מאיש ונחמה! ליחות המוות מבאישות על בשרי! זעוות לוטשות בי את עינן הרעבה! אני מביט אחור ואין לי דרך חזרה; המוות בעקבותיי; במחוזותיו שם ארץ לא תדשא אהלך, באין לפיד שיכוון את צעדיי ורַע ששייב את נפשי." כך נישאת קינתו על דום הערב, עד רדת וילאות החושך על חלון היום. האשה הזקנה הרימה את קולה והוא כיללת קנה שבור. "הו בני, בני, נסתר ממני נתיב לכתך! אך ראה, יש אל אשר ברא את העולם; הושט ירך אליו." הנער השיב וקולו כמו עולה מבור-דומה, "איכה אושיט ידי והיא כלתה בנמק? איכה אשא עיניי וכל דרכי רוצפו בחטא? איכה אקרא לנשיא האמת וקולי מפוטם בשוחד? איכה לא יינגף האל בצחנת-הרקב של הבל פי? כי אטמון פניי באבק, הקבר יפער לועו לכולעני; כי אשא ראשי למרום, יכסני החטא כאדרת! הו רעים יקרים, התפללו למעני! הושיטו ידיכם בתחינה כי יבוא מושיעי! באין אני מהלך, בין תבל חטאה למעלות נצח! תחתיי בווערת אש-תמיד! הו מי יתנני יד שתקטפני לאפסי עולם!" כקולו של אות משמים, המתגלגל במורדות העמק השקט שקומץ יושביו דבקים זה בזה בחלחלה; כקולו של מלאך המוות באורה החיזור של אלומת ירח קלושה, כך נפל קולו של האיש

הצעיר על אוזני חבריו. האשה הזקנה נשאה את בכייתה והיא כבעבוע מי הפלג בדמי הלילה. "הו קול שאת חזי איווה לו למשכן, כלום לא אוכל לבכות ואת עיניי לשאת אל השמיים? רוחי לעה בקרבי. הו ילדי, ילדי! כלום דבק בנשימתך האֶלֶח? גם את נשימתי אכל. כאיל הכורע בפצעיו על שפת הפלג, כך בשרי שהשיגוהו חציו של החטא; הרעל בא בעצמותיי." כגלים הנשברים אל חוף שממה, אנחות רדפו אנחות; הן הליטו את פניהן ובכו. הנער שכב דומם, זרועה של אמו תחת ראשו; הוא היה כענן שהרוחות הדיחוהו דרך-משחק, עד שהשמש האירה וטיפות הגשם התנוצצו ורחש נשימה ראשונה בא בקציר הצהוב ועיניהם מפיקות-התודה של הכפריים נישאו מעלה בחיוך, וההלך הנודד שחסה בצמרתו של אלון השקיף על הארץ הרחוקה בלב רֶגֶש. חיוך שכזה נראה על פניו של הנער! יד-רפאים מחתה את דמעותיו, ואלומת אור עטרה לראשו! סביב דמם הכל. הלבנה כבשה את הילתה, וכוכבים העמו זוהרם בשמי הקיץ; נשימת הלילה ישנה בקרב עלי היער; חיק הגבעה רווה את דומיית הטל, ועל ראשה נישא קול מלאכים ברכוב צלילי מיתר על כנפי הלילה. שתי הנשים מוכות-הצעיר נושאות ראשיהן אל-על. מלאכים מרחפים סביבן, קולות נחמה אופפים את ערש המיתה, והנער נופח את נשמתו בגיל אל הנצח.

(מאנגלית: עודד וולקשטיין)